

7.- L'atac a la ciutat.

La nit va transcórrer amb tota normalitat. De fet en Regor no s'hauria despertat ni que hagués hagut un terratrèmol de tant cansat com estava. Havia estat un dia molt dur per ell i la nit anterior gairebé ni havia pogut tancar els ulls per dormir una mica.

El despertador va sonar a les set en punt i a les set i dos minuts ja sentia la mare trucant a la porta de l'habitació de l'Aneeb per despertar la Bruna. La Bruna! Se n'havia oblidat d'ella! No podia veure'l amb els cabells de punta i la cara de dormir! Va fer un bot del llit i va córrer cap al lavabo abans que ella. A la Nica no se li va escapar l'acció del seu fill i quan la Bruna va obrir la porta donant el bon dia, la va fer anar al seu lavabo perquè es pogués dutxar sense fer cua.

La Bruna havia dormit bé però una mica intranquil·la, s'havia despertat diverses vegades perquè sentia l'Aneeb queixar-se, parlar amb somnis i donar un munt de voltes. En un parell d'ocasions li havia posat la mà a l'esquena per calmar-la i la nena s'havia posat bé sentint l'escalfor que li transmetia però al poc ja tornava. Finalment semblava que a darrera hora de la nit s'havia relaxat i ja no havia parlat més.

Sentir l'aigua de la dutxa relliscant-li per la cara la va acabar de despertar i donar-li forces renovades. Es va vestir i va baixar a la cuina d'on li arribava una agradable aroma d'ous ferrats i bacon fregit. El típic esmorzar anglès, va pensar.

A la cuina en Regor es prenia un got de llet sola mentre la seva mare, amb el davantal posat sobre la bata, acabava de cuinar.

- T'ajudo? - va preguntar a la Nica.
- Oh! No cal, gràcies. Espero que t'agradin els ous ferrats o els prefereixes remenats.
- Mare, potser preferirà llet i cereals. Aquí la gent esmorza diferent.
- Tens raó. Què desconsiderada sóc!
- No, ja m'està bé això que prepara. Tinc gana.
- Perfecte, doncs. Seu i comenceu a esmorzar mentre vaig a despertar l'Aneeb.

Va atacar el plat amb ganes sota l'atenta mirada divertida d'en Regor.

- Què? - va dir.
- Res. Que no cal que t'ho mengis si no t'agrada.
- Et sembla que no m'agrada? - va preguntar amb la boca plena.
- No.
- I doncs? Per cert, t'has fixat si els llibres estan en blanc o les coses han tornat a la normalitat?
- Tot està igual que ahir a la nit però si més no, no ha passat res més.

Llavors, com si tingués una inspiració, va agafar el comandament a distància i va encendre la televisió de la cuina. La tenien sintonitzada amb la BBC, el canal estatal britànic i en aquell moment estaven fent el temps d'Anglaterra. En Regor es va quedar mirant-lo fins que va sentir una carraspera al seu costat i, entenent el significat d'aquella tos, va canviar de canal fins trobar el 3/24, el canal de notícies. També feien el temps. Semblava que s'haguessin posat d'acord. Finalment el locutor es va acomiadar fins més tard i va aparèixer la capçalera del resum de notícies: una manifestació en contra de

la crisi; el nou índex d'aturats del mes; una vaga de transport públic; el concert d'un conegut grup de música; el darrer resultat dels equips de futbol, però res, ni un comentari a cap fet extraordinari que ocorregut les darreres hores al país.

- O no ha passat res o que desapareguin les paraules dels llibres no és notícia.
- Vivim en un país on, per desgràcia, no es dóna gaire importància a la cultura – va queixar-se la Bruna.

En aquell moment va sonar el telèfon i la Nica, des del pis de dalt, va demanar que l'agafessin a la cuina que ella estava ocupada amb l'Aneeb i no podia. En Regor es va aixecar esperant que seria el seu pare però li va sorprendre sentir, a l'altre costat de la línia, la veu de la directora de l'institut demanant pel seu pare o la seva mare. La va cridar i la Nica va agafar el telèfon des del pis de dalt. Els dos nois van córrer al peu de les escales per escoltar la conversa, en Regor amb el pols accelerat esperant-se una reprimenda per part de la directora, però no van poder sentir res, la Nica l'havia agafat des de l'habitació.

Mig minut més tard van sentir el clic de penjar l'auricular i la mare d'en Regor va sortir al passadís amb la cara transmutada. El nen, en veure-la, es va espantar i es va imaginar el pitjor.

- Què passa, mare? - va preguntar tremolós.
- L'Institut està tancat avui...
- Què vols dir? - ara la Bruna també s'havia sorprès de valent.
- Que avui no teniu classe perquè... - no sabia com dir-ho.
- Per què? - van cridar delerosos de saber.

- Perquè han desaparegut tots els materials d'estudi, tots els llibres i tots els treballs i escrits. No ha quedat res... Vull dir, que no és que els llibres estiguin en blanc, sinó que en tota l'escola no hi ha ni un sol paper, ni un bolígraf, ni un ordinador, res...

- Per això el tanquen? Ja els portarem nosaltres els papers!

- Encara hi ha més... La biblioteca ha desaparegut, no ha quedat res, només un forat sense parets ni terra ni sostre, com si algú l'hagués arrencada de soca-rel...

- He de trucar a casa! - va exclamar la Bruna.

- Sí, fes-ho - va aconsellar la Nica.

- Això hauria d'haver sortit al telenotícies! - va cridar en Regor.

Mentre la Bruna telefonava a casa seva per saber si tot anava bé i preguntar si també havien trucat allà i dir que s'hi quedaria tot el matí amb en Regor, per la televisió, tallaven l'emissió habitual per donar una notícia d'última hora: l'esfondrament d'una part de l'edifici de l'institut que havia tingut lloc, afortunadament, de nit sense causar cap ferit. Finalment sí que sortia en les notícies nacionals.

La Bruna va tornar a entrar a la cuina i es va quedar al seu costat mirant hipnotitzada com per la televisió es veia la imatge de l'edifici del seu institut. La façana estava com sempre, no semblava que hagués passat res, excepte pels cotxes de bombers, els mossos d'esquadra i les unitats mòbils de televisió. Llavors van passar a una imatge aèria on es veia el sostre de l'edifici amb un forat enorme en el lloc on fins aquell dia hi havia la biblioteca. La biblioteca ocupava una sala bastant gran de l'últim pis, just en una de les cantonades que donava a dos carrers. Les façanes estaven intactes però no quedava res a

l'interior, ni tan sols els rajols del terra. La locutora entrevistava al cap dels bombers, el pobre home estava perplexe i no s'explicava el què havia passat perquè, segons deia, no quedava dins de l'edifici ni una runa, ni un tros de totxo, absolutament cap de les restes habituals que queden després d'un esfondrament i feia notar que ni pols hi havia.

- Què vol dir? - preguntava la locutora del telenotícies – Què és com si aquesta part de l'institut l'haguessin xuclat des del cel o algú s'hagués endut tota la runa?

- No... no ho sé. Fa més de trenta anys que sóc bomber i mai de la vida havia vist una cosa semblant...

- Sembla que l'esfondrament només a afectat a la zona de la biblioteca, no?

- Sí, efectivament.

- I qui o què creu que pot haver estat el causant?

- Senyoreta, ja li he dit tot el que sabem a hores d'ara. Quan tinguem més notícies, ja els les comunicarem. Ara he de tornar a la feina.

- Moltes gràcies. De moment això és tot des de l'institut Xavier Alegries de Girona. Estarem atents a qualsevol nova informació. Carme Roca, TV3, Girona.

La connexió va tornar als estudis centrals i van començar amb la secció d'esports. En Regor i la Bruna es van mirar amb l'espant als ulls, sabien que havien de fer alguna cosa però allò ja els superava, era molt més gran per poder-s'hi afrontar del que s'havien imaginat en un principi. El silenci s'havia fet molt pesat a la cuina. Finalment va ser la Nica qui va dir en veu alta el que tots pensaven:

- Nois, em sembla molt que nosaltres no podem fer-hi res. Oblidem-nos del tema i estiguem pendents de les notícies. Vaig a trucar en Peter per dir-li que estem bé.

Quan sortia de la cuina es va creuar amb l'Aneeb que hi entrava mig adormida, li va fer un petó i va anar cap a la sala per trucar amb més tranquil·litat. Estava molt preocupada per tot el que estava succeint i, sobretot, pel seu fill.

L'Aneeb es va asseure, va agafar un bol de cereals i s'hi va posar llet sense dir ni un mot.

- Vols que et faci una truita? - va oferir-se la Bruna sense aconseguir cap resposta.

- No t'hi amoïnis, sempre esmorza cereals. Aneeb podries dir bon dia al menys! Sembles una nena petita!

- Ja tinc vuit anys, no sóc cap criatura! - es va queixar la seva germana sense aixecar el cap del bol i tot seguit va dir un bon dia desganat.

En Regor anava a protestar però la Bruna el va aturar.

- Deixa-la, ha passat molt mala nit. No és així Aneeb?

Va aixecar el cap i va mirar l'amiga del seu germà assentint. Finalment es va decidir a parlar, més que res perquè la deixessin tranquil·la.

- He tingut malsons...

- Ens els expliques, estimada? - va alentar la Bruna.

- És que... em fa por.

- No te'n faci. Saps que passa amb els malsons quan els expliques en veu alta? Doncs que desapareixen.

Se la va mirar no gaire convençuda però tot i així va començar a explicar.

- He somiat que un monstre... bé, no era ben bé un monstre, però tampoc una persona, de fet no sé què era però sí que era un ésser terrible... I estava aquí a casa i es menjava els llibres i les llibretes i els comics... Què passa?

Els nois, al escoltar això dels llibres, havien aixecat el cap i s'havien mirat ben sorpresos i espantats i als dos els va passar pel cap el mateix pensament: i si no havia estat un somni i si ho havia vist realment. Però no. No podia ser. La Bruna havia dormit a la mateixa habitació... ella mateixa ho acabava de pensar: dormit, sí s'havia dormit i la nena podia haver sortit del dormitori per anar al lavabo i no sentir-la i llavors haver vist alguna cosa i, al estar mig adormida, confondre-ho amb un somni...

- Aneeb què vas escoltar alguna cosa sobre els llibres abans d'anar a dormir? - va preguntar-li en Regor.

- Sobre els llibres? No.

- I què més recordes del malson? - va insistir la Bruna.

- És que... era terrible. Ell era a la sala menjant i jo el mirava des de la porta i llavors mig girava el cap i... no tenia cara... no sé com podia menjar perquè com no tenia cara, tampoc tenia boca ni ulls...

- I et va veure?

L'Aneeb era a punt de posar-se a plorar.

- Sí. Em mirava sense ulls, però jo sabia que m'estava veient...

- I què va passar? - va preguntar en Regor realment interessat - Al teu somni, vull dir.

- No ho sé ben bé. Només sé que vaig tancar els ulls amb molta por i llavors vaig veure una imatge al meu cap, un edifici. I vaig sentir un riure terrible i... - ja no va poder més i va esclatar a plorar.

- Tranquil·la Aneeb – va dir la Bruna abraçant-la – ja està, no passa res, ja s'ha acabat.

- Però... - va protestar en Regor.

- He dit que ja s'ha acabat!

Però l'Aneeb es va desfer de l'abraçada i es va passar la mà per la cara per eixugar-se les llàgrimes i els mocs i va continuar:

- No, no està... em va parlar...

- I què va dir? - va esclatar en Regor de la tensió.

- Què... què l'anéssim a buscar a aquell edifici.

- A on? A quin edifici? Saps quin és? On és...?

En aquell moment va entrar la Nica i en Regor es va aturar.

- El vostre pare vindrà tant bon punt acabi la feina... què passa aquí? - va preguntar en veure la filla plorosa.

- Ens està explicant el malson que ha tingut aquesta nit.

- Saps quin edifici és? - va insistir en Regor sense fer cas de res més.

- No!

- Deixa-la, pobre!

- Però el puc dibuixar.

En Regor es va aixecar com un coet , va obrir el calaix de la cuina on guardaven un bloc per apuntar notes, va agafar-lo juntament amb un llapis i una goma i el va posar davant de la seva germana.

- Té!
- Em podeu explicar què està passant? - va exigir la mare.

La Bruna la va posar al dia mentre l'Aneeb començava a dibuixar. Intentava recordar tots els detalls de l'edifici però li era una mica difícil, la imatge començava a esborrar-se-li del cap. Dibuixava una mena de nau industrial, se la mirava bé, no li agradava, arrencava el full i iniciava un de nou. Després d'arrencar cinc o sis i de llençar-los arrugats, es va començar a posar nerviosa sentint-se tant observada. Llavors, amb la tensió, es va adonar: tots els dibuixos que havia fet eren correctes, eren parts del mateix edifici. Va recuperar els papers amb nerviosisme, els va planxar amb la mà i els va posar un al costat de l'altre. No. No era així. Canviava. Feia combinacions fins que finalment el va veure clar: un edifici molt gran però que en realitat eren diversos edificis més petits units. En un extrem, era de tres plantes, amb teulada a dues aigües i grans finestrals. D'aquest part sortia com un passadís de dues plantes amb els mateixos finestrals cap a una part central més alta on hi havia el que semblava un petit campanar i a continuació, també de dues plantes però amb les finestres més petites i, fins i tot, un balcó. I per darrera sobresortia una xemeneia de totxanes.

- És aquest – va anunciar triomfal i tots tres s'hi van abocar ansiosos.
- Una fàbrica? - va dir en Regor decebut.

Ningú va dir res més però es miraven atentament el dibuix intentant esbrinar alguna cosa. De sobte, la programació matinal de la televisió es va interrompre per avisar:

- Tornem a Girona perquè hi ha més novetats sobre l'esfondrament d'aquesta nit passada.

Va aparèixer la mateixa locutora que feia una estona però totalment despentinada, fins i tot amb la cara una mica bruta. Se la veia alterada i parlava entretallada, com si hagués fet una bona correguda.

- Efectivament Josep, hi ha novetats però no referents a l'esfondrament de l'institut... si més no, no ben bé... estem ara mateix a l'altre extrem de la ciutat de Girona. No sé si veieu el que hi ha darrera meu.

La càmera va deixar d'enfocar-la per mostrar un núvol de pols, tot de gent corrents i cridant, els bombers amb els camions a corre cuita i un parell d'ambulàncies d'on baixaven tot un equip de metges i infermers corrents.

- El caos és total Josep! - continuava la locutora - Abans aquí hi havia... No en queda res! No sabem què ha passat! Espera veig el cap de bombers, vaig a preguntar-li.

La càmera seguia la locutora que corria cap el bomber. La imatge es veia borrosa i feia interferències però no deixaven d'emetre. Alguna i de grossa n'estava passant. La Nica, en Regor, la Bruna i l'Aneeb, amb el cor en un puny, no podien apartar la vista de la pantalla de la televisió.

- Senyor Puig! Sóc la Carme Roca, de TV3...

- Ara no els puc atendre! - va cridar el bomber i després adreçant-se als seus homes - Seguiu-me! No sabem si hi ha ferits, aneu amb compte!

- Mare de Déu! És terrible! - va dir la Nica.

- Ja ho hem sentit Josep - va continuar la Carme Roca - Encara ningú sap què ha passat ni si hi ha víctimes. El caos és total. Ningú no sap res. Hi ha bombers i metges per tot arreu. Multitud de gent s'hi està aproximant al lloc dels fets per tenir notícies de primera mà...

- Carme – avisava el presentador des de Sant Joan Despí – però exactament què estem veient? Ens pots explicar què ha passat fins ara i si té alguna relació amb l'esfondrament de l'institut... Carme, em sents?

- Sí Josep. El soroll és brutal però intentaré explicar-t'ho... Espera, ara arriba un helicòpter dels mossos d'esquadra... No m'hi puc aproximar. Doncs Josep i espectadors, només puc dir-vos que aquí darrera, fins fa mitja hora aproximadament, hi havia la Biblioteca Just Manuel Casero... però ara ja no hi és!

- S'ha esfondrat també? - preguntava el presentador.

- No... no ho sabem... de fet... no ho sembla pas... ha desaparegut...

En Regor es va quedar glaçat en sentir-ho.

- Una altra biblioteca atacada... - va dir.

De sobte la Bruna va fer un crit assenyalant el dibuix.

- Ja sé que és aquest edifici! Està al poble de Salt, a un parell de quilòmetres d'aquí. És una factoria cultural i... on hi ha la biblioteca.

- Què? - van cridar a l'hora la Nica i el seu fill.

Si el somni de l'Aneeb no havia estat cap somni i realment aquella mena d'ésser sense cara se li havia aparegut i era el causant d'aquell atac a la ciutat i de que desapareguessin les paraules dels llibres i fins i tot els llibres mateixos, tot el que estava passant estava relacionat amb ells.

En Regor va notar una opressió al pit i es va entristir molt. Tot el que fins llavors només eren sospites, ara eren certeses: en Brân estava efectivament en perill i ell mateix tornava a ser el causant. No havia tingut prou en viure una aventura a la seva vida i d'estar a punt de morir sota l'espasa d'en Mâth o de que hagués estat a punt de desaparèixer el temps de la Terra. No. No hi havia

prou. Havia de viure una altra aventura i aquest cop molt més perillosa i, el que era pitjor encara, havia involucrat involuntàriament la gent que estimava: la mare, la germana i... la Bruna. Tenia por. Por per ell però també per elles. Si hagués pogut s'hauria ficat dins del llit, s'hauria tapat amb els llençols i s'hauria quedat allà fins que arribés el seu pare i ho solucionés tot. Però no podia fer-ho. No podia. Si ell era el causant del desastre de la ciutat que l'havia acollit tant bé, ell era qui havia de solucionar-ho. Va respirar fons fent el cor fort.

- Me n'hi vaig! - va anunciar.

- Què vols dir?

- L'ésser que ha vist l'Aneeb aquesta nit li ha dit que anés a buscar-lo, doncs vaig a fer-ho. Ara sabem el lloc per on començar a investigar. A més, he d'ajudar en Brân, no el puc deixar ara que està en perill després de tot el que va fer per mi quan em van robar l'aniversari.

- T'acompanyo! - va dir la Bruna.

- No. Hi he d'anar tot sol.

- Ni parlar-ne! - va cridar la mare.

- L'ésser va dir: veniu a buscar-me. És a dir, nosaltres. No és així, Aneeb? - va insistir la Bruna.

La nena va assentir amb el cap. En Regor no volia implicar-la més però la veritat és que preferia anar amb ella que sol.

- Està bé, d'acord.

- Però que us heu tornat tots bojós? D'aquí no marxa ningú! - la Nica estava desesperada.

- Hi he d'anar, mare. Ho saps.

Sí, ho sabia.

- Jo també he d'anar – va dir l'Aneeb.

- Tu?

- Sí. No us ho he explicat tot sobre el somni. Hi ha més. Vaig veure més coses i més llocs d'aquest edifici però no els puc dibuixar, els hauré de veure per reconèixer-los... i són importants.

La Nica gairebé que s'estira dels cabells. Volia detenir els seus fills, impedir que sortissin de casa, però sabia perfectament que encara que tanqués en Regor amb clau, trobaria la forma d'escapar-se. Feia dos anys havia viscut pel seu compte una arriscada i perillosa aventura durant tota una nit pels carrers de Londres, res l'impediria de tornar a fer el que creia que era correcta fer. El seu fill era massa semblant a ella mateixa. Només li quedava una opció.

- Molt bé nois, però jo també vaig. Anirem els quatre – va anunciar ben decidida.

En Regor va respirar alleugerit, tot i que estava preocupat per elles i s'hauria estimat més anar-hi sol. Però quina altra alternativa li quedava?

- Perfecte! - va dir entusiasmada la Bruna – Truco als pares perquè no es preocupin i podem marxar...

- Tornem a connectar amb Girona perquè sembla que hi ha més notícies. Carme, què hi ha de nou?

- Sí, Josep, estem encara davant del que queda de la biblioteca Just Manuel Casero però ens han arribat una informació de darrera hora: sembla que un altre edifici, en aquesta ocasió al centre de la ciutat, també ha desaparegut. Diuen que aquest cop és la biblioteca Ernest Lluch. No sabem què està passant a Girona ni qui és el responsable d'aquest... sí, ja ho podem dir així... Atac!